

Comentariu despre poezia Miezul Iernei

Poezia "Miezul Iernei" completeaza tematic seria pastelelor inchinate anotimpului alb, fiind publicata la 01 Februarie 1869, in revista " Convorbiri literare " .

In intreaga poezie, Vasile Alecsandri infatisaza imaginea unei nopti de iarna, cu un ger cumplit. Poezia este, in primul rand, un pastel, intrucat scriitorul descrie aspectele din natura care compun peisajul hibernal. Datorita dimensiunilor impresionante ale peisajului descris si caracterului sau unitar, Vasile Alecsandri creeaza un tablou in versuri, prin intermediul caruia ne transmite si propriile sentimente produse de maretia naturii.

De fapt, poetul insusi percepe aceasta descriere ca un tablou, dovada fiind exclamatia de la inceputul strofei a treia : "O! tabolu maret, fantastic!"

In strofa I este evocat si descris, mai ales prin consecintele sale, gerul "amar, cumplit " al miezului de iarna. Sub influenta lui, natura se transforma complet, caci inghetul a cuprins pana si astrele si cerul, orice urma a vegetalului a disparut fiind inlocuit de regnul mineral. Astfel, stejarii " trosnesc " in paduri, stele par inghetate, cerul pare otelit si zapada cristalina a capatat consistenta si densitatea diamantelor "ce scartaie sub picioare " .

In strofa a doua maretia tabloului naturii se incheaga in mintea poetului sub forma unui " templu maestuos " al carui element de baza este " bolta cerului senine " sprijinita de " inaltele coloane " sugerate de fumul albe ce " se ridica sub vazduhul scanteios ". Aici, luna isi va aprinde " farul tainic de lumina " sporind frumusetea rece si neclintita a peisajului.

In strofa urmatoare, neputandu-si retine prea plinul sufletesc si strania incantare in fata solemnitatii naturii, poetul exclama : " O ! tablou maret, fantastic ! ", ca apoi sa revedentieze si celelalte minunatii ale acestui impresionant templu : miile de stele care " ard ca vecinice faclii ", muntii care ii sunt altare si codrii - adevarate orgi sonore - unde se aude vuetul ingrozitor al crivatului.

Senzatia de neclintire, de incremenire, de pustietate si tacere apasatoare este reliefata in prima parte a strofei finale, "Totul e in neclintire, fara viata, fara glas ; /Nici un zbor in atmosfera, pe zapada nici un pas " .

In final insa, deodata, este sugerata viata prin aparitia unui lup " ce se alunga dupa prada-i spaimantata ". Tabloul se dinamizeaza astfel prin aceasta imagine motorie, insa miscarea nu rupe armonia, granduarea si misterul peisajului.

Prin intreaga poezie, Vasile Alecsandrii evoca salbaticia iernii " cu un simt colosal al imensitatii cosmice " [Mihai Dragan] pentru ca, fiind un tablou, descrierea penduleaza intre terestru si celest, dovada fiind elementele care apartin ambelor planurii : pe deoparte padurile cu stejarii, geru, zapada, campiile stralucitoare, fumul caselor, muntii, codrii, crivatul, lupul, iar pe de alta parte

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari
<http://referatenoi.ro>

stelele, luna, cerul, razele, bolta cerului.

In fata acestei maretii a naturii sentimentele de uimire neretinuta, de admiratie nemarginita ale poetului sunt exprimate direct prin propozitii enuntiative, exclamative si interogative, asezate pe primul loc in structura strofelor apartinatoare : " In padure trasnesc stejarii ! E un ger amar, cumplit ! ", " O ! tablou mare, fantastic ! ", "Dar ce vad?".

Sentimentele sunt exprimate si prin diferite figuri de stil : epitete [" stele argintii ", " vecinice faclii ", " note-ingrozitoare "], comparatii [" ard ca vecinice faclii ", " fumuri ca inalte coloane "], metafore [" far tainic de lumina "], personificari [" luna isi aprinde farul tainic "] etc.

Imaginile create sunt preponderent vizuale, insa isi fac loc si cele auditive [" codrii organe sonore ", crivatul patrunde scotand note "] sau de miscare, in final, toate imbinandu-se armonios.

Prin aceasta unitate, prin dimensiunile peisajului descris si prin succesiunea secventelor descriptive, poezia "Miezul Iernei" intruneste trasaturile unui tablou in versurii.